

[Glistrup]

hr. Kofod-Svendsen her gik ud fra, er direkte børnefjendsk. For det er da børnefamilierne, der mere end nogen andre i Danmark har brug for et lånefinansieret forbrug til at købe deres parcelhus for, sådan at børnene kan leve i lys og luft, mens de er små, og ikke når de er blevet 32 år, eller hvornår hr. Kofod-Svendsen vil tillade børnefamilierne at få adgang til at købe et parcelhus.

Derfor håber jeg ikke, at hr. Kofod-Svendsen virkelig mente, at man særlig skulle rette noget imod lånefinansieret forbrug sammenlignet med alt muligt andet forbrug. Og skatteteknisk er det jo lettere, hvis man vil beskatte forbrug, at bruge forbrugsafgifter i stedet for en konstruktion som den, man har anvendt i den lov, vi nu tager afsked med.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Det var trist, at hr. Glistrup ikke forstod mit egentlige anliggende, nemlig betydningen af opsparingen, og at man, før man får børn, tidligt kommer i gang med opsparing. Jeg tror nemlig, det er et sundt, godt princip, at man tjener pengene, inden man bruger dem.

Noget andet er, at jeg selvfølgelig intet har imod kreditforeningslån, så man har mulighed for at komme i et hus, men vi ved også godt, hvordan man let lader sig lokke til et ekstra stort privatforbrug. Derfor tror jeg, det er utroligt vigtigt, at vi får den grundholdning ind, at man først og fremmest skal satse på at spare pengene op, inden man bruger dem, og det gælder ganske uafhængigt af, hvilken alder man er i.

Hvis vi virkelig giver los for privatforbruget, går det ud over betalingsbalancen, og det bekymrer mig faktisk, at vi har den meget, meget store gæld til udlandet. I den sammenhæng har den enkelte familie også et ansvar, og derfor må vi herinde vedtage de love, som ikke tilskynder til et urimeligt stort privatforbrug, men som netop satser på den sparsommelighedsfilosofi, som jeg faktisk også troede hr. Glistrup var enig med mig i.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Privatforbrug går ikke ud over betalingsbalancen. Det er offentligt forbrug, der skader betalingsbalancen.

Men når vi taler om forbrug, som man ønsker at begrænse, er der dog ikke nogen som helst grund til at sige, at lånefinansieret forbrug skulle være en form for forbrug, som er specielt baseret på manglende opsparing. Forudsætningen for, at man kan låne, er simpelt hen, at der er nogle, der har opsparret. Samfundet kan være raslende ligeglad, om det er hr. Nielsen, der låner penge af hr. Olsens opsparing og så bruger pengene, eller hr. Olsen selv bruger løs af sin opsparing.

Enhver lånemulighed forudsætter, at der har været en opsparing, og omvendt: enhver opsparing, som man ikke vil gemme ind under hovedpuden eller på kistebunden, hvor det ikke giver rente og er muligt for tyveknægte at bryde ind, vil udløse et forbrug før eller senere. Opsparing, lån og forbrug er simpelt hen tre sider af samme sag. Det er ikke således, at det, hr. Kofod-Svendsen sagde, med en lille smule eftertanke på nogen måde kan begrunde, at man skal lægge lånefinansieret forbrug for had.

Man kan diskutere, når man har en offentlig sektor af den størrelse, vi har, i hvilket omfang der så er behov for at begrænse privatforbruget. Men så er der præcis den samme grund til at begrænse det privatforbrug, der repræsenterer ens egen opsparing, som det privatforbrug, der via det mellemlid, der hedder et lån, er baseret på andre menneskers opsparing, for ethvert forbrug er baseret på en opsparing.

Derfor var det uholdbart, hvad hr. Kofod-Svendsen forsøgte at udbrede her fra Folketingets talerstol.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Renteafgiften blev født under dramatiske omstændigheder. Dens korte liv har været omtumlet, og selv begravelsen her i dag har ikke kunnet finde sted i stilhed.

Renteafgiften er et eksempel på en lovgivning, et politisk flertal havde en god hensigt med. Hensigten var at dæmpe det lånefinansierede forbrug, ikke med et traditionelt indgreb, der ramte også dem, der havde sparet op, men et indgreb, der var sådan, at kun gældsstiftelsen blev ramt. Redskabet var renteafgiften. Hensigten var god, og afgiften har også haft sin virkning: opsparingen er gået i vejret, gældsstiftelsen til privatforbrug er gået ned.

Men renteafgiften faldt, fordi den viste sig overordentlig vanskelig at administrere, og jeg